

РОЗДІЛ 1

КАСТІЛ

Цокотіння та шкрябання пазурів стало ближчим, а слабенький вогник над єдиною свічкою заблимав і згас, зануривши камеру в пітьму.

У відкритому арковому проході з'явилася густіша маса тіней — потворна постать, що стояла навкарачки. Вона зупинилася й засопіла, гучно, наче паршивий щурило: занюхала кров.

Мою кров.

Я посунувся, готуючись, і гладенькі смуги тіньовику в мене на горлі й щиколотках затягнулися. Цей клятий камінь було неможливо розбити, але він усе-таки був корисним.

У істоти вирвався низький крик.

— Ох... — Істота вирвалася з проходу й побігла вперед. Її жалісний стогін перетворився на пронизливий вереск. — ...*уїти*.

Я зачекав, доки сморід розкладу, який ішов від неї, не досяг мене, а тоді притулився спиною до стіни, піднявши ноги. Ланцюг між моїми щиколотками був невеликий, десь із пів фута завдовжки, а кайдани не піддавалися ні на дюйм, але цього вистачало. Впершись босими стопами у плечі істоти, я добре, хоч і зовсім без приємності, придивився до неї, коли її мерзотне дихання війнуло мені в обличчя.

Боги, цей спраглий був не зі свіжих.

На його безволосому черепі трималися клапті сірої плоти, він не мав половини носа. Одна вилиця була повністю оголена, а очі палали, наче розпечене вугілля. Губи — роздерті й понівечені...

Спраглий опустив голову і вгородив ікла мені в литку. Його зуби проткнули штани й м'язи. Ногу пронизав вогненний біль, і я засичав, втягуючи повітря крізь зуби.

Воно того варте.

Біль був більш ніж вартий того.

Я цілу вічність терпів би ці укуси, аби тільки це означало, що *вона* в безпеці. Що не *вона* в цій камері. Що боляче не їй.

Я скинув із себе спраглія та схрестив ноги, протягнувши короткий ланцюг по шиї істоти. Крутнувся в поясі, затуляючи тьмянний кістяний ланцюг у неї на горлі, і спраглій припинив волати. Коли я повернувся далі, пута в мене на горлі стиснулися, перекривши повітря, а ланцюг уп'явся спраглієві в шию. Істота замахала руками на підлозі, а я смикнув ногами у протилежний бік, ламаючи їй хребет. Коли я підтягнув істоту так, що до неї могли дотягнутися мої спутані руки, її спазми стали більш схожими на сіпання. Ланцюг у мене між зап'ястками, з'єднаний із путами на горлі, був набагато коротший, але його довжини вистачало.

Я взяв спраглія за холодні, вологі щелепи й, різко опустивши його голову, гепнув нею об кам'яну підлогу біля своїх колін. Плоть розітнулася та оббризкала мені живіт і груди підгнилою кров'ю. З мокрим тріском розкололася кістка. Спраглій обм'як. Я знав, що він не залежуватиметься на підлозі, та це дало мені трохи часу.

Мої легені палали. Я розкрутив ланцюг і копняком відіпхнув істоту від себе. Вона впала біля арки мішаниною кінцівок, а я розслабив м'язи. Смуга на шиї поволі розтиснулася і врешті пропустила повітря в мої легені, які вже запалали.

Я витріщився на тіло спраглія. В будь-якій іншій ситуації я, як завжди, виштовхав би цю заразу в коридор, але я слабшав.

Я втрачав забагато крові.

Вже.

Кепський знак.

Я, важко дихаючи, опустив погляд. На моїх передпліччях зі внутрішнього боку, трохи нижче тіньовикових смуг, тягнулися повз лікті, перетинаючи жили, неглибокі порізи. Я порахував їх. Знову. Просто для певності.

Тринадцять.

Тринадцять днів минуло, відколи цю камеру вперше наводнили Служниці, вдягнені в чорне й німі, мов могили. Вони приходили раз на день, щоб розітнути мені плоть і наточити з мене крові, ніби, хай йому грець, гарного вина з бочки.

Мій рот скривився в неприродній, дикій усмішці. На початку я спромігся вивести з ладу трьох із них. Виривав їм горлянки, коли вони опинялися занадто близько. Через це вони вкоротили ланцюг між моїми зап'ястками. Однак дійсно залишилася мертвою лиш одна з них. В інших двох клятих Служниць горлянки затягнулися за кілька хвилин. Це видовище вражало та водночас обурювало.

Зате я дізнався дещо цінне.

Не всі Служниці Кривавої королеви — Ревенантки.

Я ще не знав напевне, як можна скористатися цією інформацією, та підозрював, що за допомогою моєї крові роблять нових, новісіньких Ревів. Або ж її подають якимось щасливчикам на десерт.

Закинувши голову та притулившись нею до стіни, я постарався не дихати надто глибоко. Якщо я не задихнуся від смороду вбитого спраглія, то вже точно задихнуся через клятий тіньовик на горлі.

Я заплющив очі. Першого разу Служниці з'явилися пізніше. Скільки днів минуло? Я не знав точно. Два дні? Тиждень? Чи?..

Тут я зупинився. «Облиш цю хрін».

Я не міг іти цим шляхом. І не бажав. Я чинив так попереднього разу — намагався вести лік дням і тижням, доки не настала мить, коли час просто припинив текти. Години перетворилися на дні. Тижні — на роки. А мій розум став гнилим, як кров, що сочилася з розбитої голови спраглія.

Проте тут і зараз усе було інакше.

Камера була більша, без ґрат на вході. Завдяки тіньовику й ланцюгам вони були непотрібні. Пута складалися з заліза й кісток божеств і були з'єднані з гаком у стіні,

а далі — з системою блоків, за допомогою якої їх можна було подовжувати чи вкорочувати. Я міг сідати й трохи рухатись, але поза тим — нічого. Однак вікон у камері, як і раніше, не було, а сирий, затхлий запах підказував, що мене знову тримають під землею. Спраглії, що розгулювали де хотіли, також були новиною.

Я ледь-ледь розплющив очі. Срань біля арки, напевно, була шостою чи сьомою, що проникла до камери, пішовши на запах крові. Їхня поява підказувала, що на поверхні зі спрагліями зовсім біда.

Я вже чув про напади спрагліїв у межах Узвишся, що оточувало Карсодонію. Кривава корона звинувачувала в цьому Атлантию й розгніваних богів. Я завжди вважав, що річ у Вознесених, які стають жадібними й дозволяють обертатися смертним, якими живляться. Тепер же я починав думати, що спрагліїв, можливо, тримають тут. Щоправда, невідомо, де це «тут» розташоване. А якщо це правда й вони можуть вилазити на поверхню землі, то я теж можу.

Якби ж то можна було зробити ці клятві ланцюги вільнішими... Я вже безбожно довго тягнув за той гак. Завдяки всім спробам він відділився від стіни хіба що на пів дюйма.

Однак це була не єдина відмінність, що з'явилася цього разу. Крім спрагліїв, я бачив лише Служниць. Як це сприймати, не знав. Мені здавалося, що все буде як попереднього разу. До мене аж надто часто ходитимуть Кривава корона та її друзяки, які кепкуватимуть, завдаватимуть болю, живитимуться й робитимуть що заманеться.

Звісно, попереднього разу ця фігня з полоном почалася не так. Кривава королева спершу намагалася відкрити мені очі, переманити мене на свій бік. Налаштувати проти власної сім'ї та власного королівства. Коли це не спрацювало, стало по-справжньому весело.

Маліка спіткало те саме? Він відмовлявся підігравати, тож його зламали так, як мало не зламали мене? Я ковтнув, хоча ковтати було нічого. Я не знав. Брата також досі

не бачив, але з ним, найпевніше, щось скоїли. Він був у них набагато довше, а я знав, на що вони здатні. Знав цей відчай і цю безнадію. Як воно — дихати й відчувати на смак усвідомлення власної безпорадності. Брак відчуття власного «я». Навіть якщо на нього ніколи не здіймали руки, такий полон із майже цілковитою ізоляцією за якийсь час починає діяти на психіку. І цей час коротший, аніж можна подумати. Це навіває різні думки. *Нав'язує* різні думки.

Задерши ногу, що пульсувала болем, якомога вище, я опустив погляд на свої руки, які поклав на коліна. Золотого завитка на лівій долоні було майже не видно в темряві.

Маківка.

Я зімкнув пальці на відбитку й міцно стиснув долоню, неначе якимось робом міг уявити щось, окрім звуку її криків. Забути, як її прекрасне лице переколося від болю. Я не хотів бачити це. Я хотів бачити її такою, як на кораблі, з рум'яним обличчям і ледь помітним сріблястим сяйвом за зіницями приголомшливих зелених очей, завзятих і жадібних. Я хотів згадувати щоки, рожеві від пристрасті чи роздратування. Останнє зазвичай бувало тоді, коли вона мовчки — або дуже голосно — розмірковувала, чи не буде недоречно мене штрикнути. Я хотів бачити її розкішні розтулені вуста й сяйво на її шкірі, коли вона торкалася моєї плоті та зцілювала мене у способи, яких ніколи не пізнає й не зрозуміє. Я знову мимоволі заплющив очі. І, трясця, не побачив нічого, крім крові, що текла в неї з вух і носа, поки її тіло корчилося в моїх обіймах.

Боги, звільнюся — роздеру ту сучу королеву на шматки.
Неодмінно.

Так чи інакше звільнюся і зроблю так, щоб вона відчула все, що *коли-небудь* робила з Маківкою. Вдесятеро сильніше.

Вловивши ледь чутний звук кроків, я швидко розплющив очі. Коли я поволі випрямив ногу, м'язи в шиї напружилися. Це було ненормально. Відколи Служниці востаннє виконали те кровопускання, могло минути всього кілька годин. Якщо я ще не почав втрачати лік часу.

Я зосередився на звуку кроків, і в грудях з'явився якийсь неспокій. Крокувало багато істот, але в однієї хода була важча. Чоботи. Я зціпив зуби, підвівши погляд на вхід.

Першою увійшла Служниця, що майже зливалася з темрявою. Її спідниці промайнули повз загиблого спраглія. Вона не сказала нічого. Сталь черкнула об креміль, і на гноті свічки на стіні, де вже догоріла одна свічка, з'явилося полум'я. Коли перша Служниця запалила ще кілька свічок, увійшли ще чотири. Риси облич жінок приховували крила, намальовані чорною фарбою.

Я замислився про те саме, над чим думав щоразу, коли їх бачив. Що то за хрін із фарбуванням обличчя?

Я питав уже з десятків разів. І досі не дістав відповіді.

Вони стали обабіч входу (до них долучилася перша), і я здогадався, хто зараз надійде. Мій погляд уп'явся у вільний простір між ними. До мене долинули пахощі троянди й ванілі. У грудях з'явилася лютість, палка й нескінченна.

А тоді увійшла вона, зовні — цілковита протилежність своїх Служниць.

Біла. На цьому чудовиську була дуже обтисла сукня бездоганного, майже прозорого білого кольору, що практично нічого не лишала уяві. Я скривив губи від огиди. Якщо не брати до уваги рудувато-каштанового волосся, що доходило до затягнутої тонкої талії, вона нічим не була схожа на Маківку.

Принаймні так я повторював сам собі.

Що в її рисах — розрізі очей, прямій лінії носа з рубіновою сережкою чи повних, виразних устах — немає нічого й близько знайомого.

Це не значить ні хріна.

Маківка нічим не схожа на неї.

На Криваву королеву. Ілеану. Ісбет. Більш відому як рідкісна сучка, яка скоро здохне.

Вона підійшла ближче. Я досі гадки не мав, як не здогадався, що вона не Вознесена. Очі в неї були темні, бездонні, але не такі непроникні, як у вампірі. Її дотик... трясця, за

багато років він злився з іншими. Однак він, хоч і холодний, не був крижаним і безкровним. А втім, чого це я чи хто завгодно став би думати, що вона може не бути тією, ким себе називає?

Хто завгодно, тільки не мої батьки.

Вони, напевно, знали правду про Криваву королеву — про те, хто вона насправді. І не сказали нам. Не попередили нас.

Мене гриз кусючий, жалючий гнів. Може, знання про це й не запобігло б такому кінцю, але вже точно всіляко вплинуло б на наше поводження з нею. Боги, ми були б краще підготовлені, якби знали, що особливе безумство Кривавої королеви породжене багатовіковою жагою помсти. Це змусило б нас замислитися. Ми збагнули б, що вона дійсно здатна на *що завгодно*.

Однак тепер нічому з цього не можна зарадити, бо мене прип'яли до клятої стіни, а Маківка десь там перетравлює думку про те, що ця жінка — її мати.

«У неї є Кіран, — нагадав я собі. — Вона не сама».

Фальшива королева також була не сама. За нею ввійшов високий чоловік, схожий на живу запалену свічку. Це чмо було золоте від волосся до намальованих на обличчі крил. Його блакитні очі були такі світлі, що здавалися майже знебарвленими. Схожі очі були в деяких Служниць. Напевно, теж Рев. Але одна зі Служниць, у яких загоїлося роздерте горло, мала карі очі. Не в усіх Ревів були світлі райдужки.

Він затримався біля входу. Зброю він ховав не так завзято, як Служниці. Я побачив у нього чорний кинджал на грудях і два мечі на спині. Їхні вигнуті руків'я стирчали вище стегон. *Хай іде в сраку*. Я переключив увагу на Криваву королеву.

Коли Ісбет опустила погляд на спраглія, на діамантових шпичаках її рубінової корони зблиснуло сяйво свічок.

— Не знаю, в курсі ти чи ні, — невимушено промовив я, — та в тебе проблема зі шкідниками.